

**ZANIMIVO
BRANJE ZA
OTROKE IN
ODRASLE**
str. 3

**MENJE NAS JE
BILAU, DAPA
VESELI SMO**
BILI
str. 4

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 13. februarja 2003 ❁ Leto XIII, št. 3

Prireditve ob slovenskem kulturnem prazniku

Kultura mora biti del našega vsakdanjika

»Kultura ni le literatura, glasba, slikarstvo, kultura je tudi to, kako govorimo, kako se obnašamo... Kultura je del našega vsakdanjika,« je povedala na osrednji prireditvi porabskih Slovencev ob slovenskem kulturnem prazniku slavna govornica *Erika Kóles Kiss*, članica monoštrske samouprave.

Prejšnji teden so se v Porabju in v drugih krajih na Madžarskem, kjer živijo v večjem številu Slovenci, zvrstile številne prireditve v počastitev slovenskega kulturnega praznika.

Državna slovenska samouprava je organizirala 7. februarja v Monoštru v Slovenskem domuskupno proslavo za slovenske osnovno ter srednješolce. Program so pripravili monoštrski osnovnošolci. Učenci višjih razredov so v okviru učne ure predstavili življenje in poezijo Franceta Prešerna, učenci nižjih razredov so se pripravili z otroškimi pesmimi in kratko igrico. Glede na to, da prihajajo prav učenci monoštrske šole iz okolišev, kjer je asimilacija najmočnejša, moramo pohvaliti tako učence kot njihove učitelje, kajti v program je bilo vloženo veliko dela in truda. Proslave so se udeležili tudi učenci osnovne šole iz Kuzme, ki so se predstavili z dramatisacijo Prešernove-

ga povodnega moža.

8. februarja so praznovali Slovenci v Budimpešti in v Szombathelyu. V madžar-

skem glavnem mestu je proslavo organiziralo Veleposlanišvo R Slovenije skupaj s slovenskim društvom. V

programu sta nastopila gledališka skupina Nindrik-indrik iz Monoštra in Moški pevski zbor iz Kranja.

Slovenci in (tudi) Madžari v Szombathelyu so se v lepem številu zbrali v cerkvi sv. Martina. Slavnostni koncert Mešanega pevskega zbora A Cappella iz Petrovc je navzoče navdušil; za zahtevno sestavljen program je poskrbel zborovodja Mitja Bervar. Sakralnim pesmim v latinskem in nemškem jeziku so sledile skladbe slovenskih avtorjev. Dodatna pesem – Lipa zelenela je – je veličastno zvenela med zidovi cerkve.

Zbor je s svojim zahtevnim programom navdušil tudi na osrednji prireditvi v Monoštru. 9. februarja se je v Slovenskem kulturnem in informativnem centru zbralo kakih 120 ljudi, člani kulturnih skupin in društev, slovenski učitelji in dijaki, proslavo je počastil generalni konzul dr. Zlatko Muršec.

Pred koncertom pevskega zbora se je predstavila Enciklopedija Slovenije. Gostje Zveze Slovencev so bili glavni urednik Enciklopedije Dušan Voglar, odgovorni urednik Martin Ivanič in urednik Bela Sever. Enciklopedija posveča veliko pozornosti zamejcem in Slovincem po svetu, med njimi tudi nam Porabcem. (O prireditvah ob 8. februarju več v naši naslednji številki.)

Marijana Sukič

Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija

Najobsežnejša letošnja naloga: prekmurska narečna slovstvena ustvarjalnost

Ustanova doktor Šiftarjeva fundacija, ustanovljena leta 1996, bo tudi v tem letu nadaljevala s svojimi aktivnostmi, ki jih v grobem lahko razdelimo med stalne naloge: denimo skrb za Vrt spominov in tovarštva na Petanjcih in posamezne vsebinske in enkratne projekte: recimo organizacijo mednarodnih znanstvenih srečanj. Na prvi letošnji seji v Ljubljani so za predsednika programskega sveta vnovič izbrali akademika dr. Antona Vratuša, na seji na Tišini pa so namenili osrednjo pozornost pripravam na mednarodno znanstveno srečanje Prekmurska narečna slovstvena ustvarjalnost. Na naslednji seji 7. marca v Ljubljani pa bodo sprejeli dokončno oceno o uresničitvi projekta Mednarodna znanstvena konferenca sezonstvo in izseljenstvo – sosedstvo Avstrije, Hrvaške, Madžarske in Slovenije. Konferenca je bila v Radencih od 22. do 25. oktobra 2002.

Predsednik uprave Ustanove dr. Šiftarjeve fundacije dr. Oto Luthar je na seji v Ljubljani povedal, da bo na Petanjcih začela letos delovati raziskovalna enota Znanstveno raziskovalnega centra Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Podobne enote ZRC SAZU, katerega direktor

je dr. Oto Luthar, v Sloveniji že ima, naprimer v Tolminu. Mednarodna znanstvena konferenca Prekmurska na-

Akademik dr. Anton Vratuša, neumorni vnovični predsednik programskega sveta Ustanove dr. Šiftarjeve fundacije.

Ustanovitev enote ima širši pomen, predvsem zaradi vključevanja obrobni območij v državne raziskovalne projekte. Zdaj je tako, da kar 89 odstotkov denarja, namenjenega v Sloveniji za raziskovalne dejavnosti, porabijo institucije v Ljubljani. Raziskovalno enoto ljubljanskega Inštituta za narodnostna vprašanja pa naj bi dobila Lendava. Mladi raziskovalec se je za delo v Lendavi že pripravil na inštitutu v Ljubljani, vendar je pred leti za uredništev zamislil zmanjkalo denarja. Zdaj kaže bolje, je povedala dr. Albina Nečak Lük.

rečna slovstvena ustvarjalnost bo 14. in 15. julija v Murski Soboti. Koordinator priprave je Jože Vugrinec iz Pokrajinske in študijske knjižnice. V dveh dneh se bo na konferenci zvrstilo prek dvajset referatov, njihovi avtorji pa bodo iz Avstrije, Hrvaške, Madžarske in Slovenije. Vsebinsko bodo referati razdeljeni v tri skupine: v prvi skupini bodo razpravljali o jeziku: Franc Novak – O Slovarju stare knjižne prekmurščine Vilka Novaka, Zinka Zorko – Prekmursko narečje med Muro in Rabo na vseh jezikovnih ravneh primerjalno z današnjim nadnarečnim

prekmurskim knjižnim jezikom; Franci Just – Verzne, kritične in pesemske oblike prekmurskega narečnega pesništva (in proze), Franc Zadravec – Narečno v prozi Miška Kranjca; in v tretji o narodopisju in kulturi: Marija Kozar Mukič – Porabske pesmi v Štrekljevi zbirki, Marijana Sukič – Pregled kulturnega življenja porabskih Slovencev, Franc Kuzmič – Založništvo v Pomurju v samostojni Sloveniji (z dodatkom Bibliografije del, ki so izšla v tem času v prekmurškem narečju). Predvidena je razstava dragocenosti Pokrajinske in študijske knjižnice v Galeriji ali v novih prostorih knjižnice, če bodo do tedaj odprti, za zaključek pa bo za udeležence študijska pot Po sledah kulturne dediščine: obisk Vrta spominov in tovarštva na Petanjcih, Strukovec, rojstnega kraja Štefana Kuzmiča, in Cankove, rojstnega kraja dr. Avgusta Pavla, in še kaj vsebinsko zanimivega. Kot ob dosedanjih znanstvenih srečanjih bodo tudi tokrat pripravili zbornik o Prekmurski narečni slovstveni ustvarjalnosti.

Še to pomlad, napoveduje akademik dr. Anton Vratuša, bo izšel zbornik s posvetovanja o življenju in delu dr. Avgusta Pavla. Posvetovanje

je bilo na univerzi v Mariboru, ko so odkrili spomenik dr. Avgustu Pavlu in ga tudi na ta način uvrstili med velikane duha v tem delu Evrope. Zbornik bodo predvidoma predstavili v Kulturnem domu – Pavlovi hiši v Potrni pri avstrijski Radgoni. Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija ima v programu tudi Dan spominov in tovarštva 9. maja v Vrto spominov in tovarštva na Petanjcih. Prva prireditev, namenjena so predvsem mladi generaciji, je bila lani in posvečena temi Pesem odpornosti v narodnoosvobodilnem boju. Letošnja tema bo Bolnišnica Franja, za prihodnje leto pa je napovedan dogodek v znamenju pesnika Karla Destovnika Kajuha. Lanski program so pripravili dijaki ljuutomerske in soboške gimnazije, tako bo tudi letos, le da bodo sodelovali tudi učenci osnovne šole Tišina.

Na seji na Tišini so se dogovorili, da se bo programski svet aktivno vključil tudi v nastajanje naravnega parka Goričko-Raab-Órség. Predvideno je, da bi slovenski del parka – v Avstriji in na Madžarskem so to že storili – odprli jeseni v gradu pri Gradu na Goričkem.

eR

V Köcski nas tö štejo

Že dostakrat smo o tom pisali, ka tisti porabski Slovenci, steri so daleč kraj prišli od svoje rojstne vesi, dostakrat bole vórnó štejo naše novine kak »domanji«. Oni tak čütijo, ka so novine (kalendar, kasetá), stere jim pošilámo, tak kak kakšen štrik, steri je vküpzveže z njino rodno krajino. V taum smo eške bole gvüšni gratali, gda nam je pošta nej tak dugo nazaj prinesla pismo pa kejpa iz Köcska. Poslála go je Braunštein Ágostonné, Hájnina Marica.

»1954. leta smo prišli es na repo pa smo od tistoga

mau eti gé. Tú smo kúpili grünt pa izó gorpostavili, nam pišejo. Prosili so nas, če bi leko kejpa, na sterom sta z možaum Guslinom eške obadva zdrava, notradali v novine. Vüpaajo, ka je na Gorenjom Seniki eške spoznájo. Njina izá se je po dománjom zvala Hájnina.

Tau željo jim z veseljom spunimo, vejpa vejmo, ka je v zadnjom časi njini žitek tö nej leki, kak če bi je gospaudni Baug sprobavo. Mauž Gusli je že več lejt betežen, tetica Marica ga opravlaajo, kakoli ka so oni tö nej pri najbauksom zdravji. Dapa

oni nas zatok večkrat pozovejo po telefoni, ka se te leko malo v svojoj maternoj rejči pogučavajo, malo se potaužijo... Največkrat nas te pozovejo, gda se organizira srečanje porabskih Slovincov. Trno radi bi prišli na tau srečanje (ranč tak Jolanka Mecséri ali Rozalija Ropoš iz Köcska), dapa zavoletoga betega ne morejo.

Vüpámo, ka smo jim s tejm, ka smo kejpa na njino kratko pisanje notdali v novine, leko malo veselje spravili.

M.S.

Milivoj Miki Roš: Škrat Babilon

Zanimivo branje za otroke in odrasle

Konec prejšnjega leta sta založba Franc-Franc iz Murske Sobotne in Zveza Slovencev na Madžarskem v zbirki Med Rabo in Muro izdali mladinsko književno delo Milivoja Mikija Roša Škrat Babilon. Prigode nagajivega škrata je Roš v obliki kratkih zgodb že pred tem predstavil bralcem časopisa Porabje, v knjigi pa jih je – s še nekaterimi novimi skratovimi dogodivščinami – strnil v enovito celoto. Besedilo je ustvarjalec najprej napisal v porabščini, potem pa ga je prevedel še v knjižno slovenščino. V knjigi s skupnim obsegom 140 strani tako najprej beremo knjižno in potem še narečno različico zanimivega in zabavnega besedila, ki je popestrjeno z duhovitimi ilustracijami Sandija Červeka. Prvoosebni pripovedovalec zgodbe je pisatelj, ki mu je do konca usahnil ustvarjalni navdih. Kljub dolgotrajnemu »votlemu buljenju«

prazen računalniški ekran se v njegovi prazni glavi ne utrne nobena iskrica domišljije, nobena zamisel, ki bi jo bilo vredno prenesti na papir. Potem pa se na vsem lepem prikaže pritlika vo pravljlično bitje, ki nejevernega pisatelja potegne v bliskovito zaporedje vragolij, kakršnih si pred tem ne bi znal izmisliti niti v svojih najbolj drznih ustvarjalnih dneh.

Kdo je škrat Babilon? Je približno pet tisoč let star bradat možiček z glavo v velikosti manjšega oreha, z velikimi ušesi - še posebej veliko je desno - ter še daljšimi nohti. Nekoč davno ga je v pesek ob reki Evfrat v Babiloniji (tam se še danes rojevajo škrati, le da niso vsi tako dobronamerni, kot je Babilon) zarisala domišljija dečka Uruka. V tisočletju, ki za škrate niso kaj več kot za ljudi leta, se ta popotnik, ki se le izjemoma naredi vidnega ljudem, seli iz dimnika

in dimnik, dokler se ne naseli nekje med Rabo in Muro. Tukaj se v vsej svoji klepetavi veličini prikaže obupanemu pisatelju in mu pomaga iz godlje neustvarjalnosti. V pisateljevo prazno glavo se z Babilonovim prihodom naseli niz zgodb iz škratove burne preteklosti, poleg tega pa se že nekoliko vsega naveličani umetnik kar naenkrat znajde v vrtincu škratovih ihtavih ukrepov proti različnim vrstam sodobne človeške neumnosti. Kajti ne le da mora pisatelj ponižno poslušati - ob Babilonu je namreč težko priti do besede -, komu vse je pritlikavec v svojem tisočletnem življenju dal poštenega vetra, ampak je tudi priča njegovim številnim naravovarstvenim robantenjem in ukrepom proti ekološko neozaveščnim ljudem. Druženje pisatelja in škrata Babilona ne mine brez posledic. Če škrat na eni strani v pisatelju sproži pravi us-

tvarjalni plaz, pa se na drugi strani prebujeni umetnik škratu oddolži z darilom, ki je vredno še veliko več od tistega, kar je dobil v dar on. Vendar pa – bralcem vsega pač ne gre razkriti. Škrat Babilon je književno besedilo, v katerem je snov pisateljevega ustvarjalnega postopka prav ta postopek sam. Zelo zapletena, neoprijemljiva vprašanja o umetniškem navdihu Roš razgrene pred bralcem v preprosti, a zelo učinkoviti in nazorni obliki, namenjeni mlajšim in starejšim bralcem. Morda slednjim celo še bolj. Ti so namreč večinoma že opustili vero v škrate, Roš pa nam z nizanjem Babilonovih prigod pokaže, zakaj si je treba škrate, tudi če jih v resnici ni, preprosto izmisliti. Take škrate, ki nam - tako kot škrat Babilon - vsakih toliko zlezejo skozi uho v glavo in nam pošteno pretvrijo možgane.

Štefan Kardoš

Nova železniška proga med Slovenijo in Madžarsko pri Lendavi

Madžarska je bila 55 let edina sosedja, s katero Slovenija ni imela železniške povezave. Z nekoliko truda se spomnimo, kako dolge in dolgovozne so bile razprave na meddržavni ravni, kje bo potekala vnovična železniška povezava, ker je bila nekdanja trasa med Mursko Sobotno in Hodošem ob gradnji ceste na Goričko razrita in uničena. Ena izmed ponujenih in pozneje zavrnjenih možnosti je bila gradnja skozi Srebrni breg do Gornjega Senika in naprej v Monošter. Potem je padla odločitev, da bo stična točka železniške povezave tam, kot je bila nekoč, med kraje Hodoš in Bajánsenye. Zgodovinski dogodek je bil maja 2001, ko sta ministrska predsednika Viktor

Orbán in dr. Janez Drnovšek slavnostno odprla železniško progo med Slovenijo in Madžarsko, mednarodni to-

600 tisoč ton tovora ali približno tretjino optimalnega prevoza, ki naj bi bil 2 milijona ton.

mi ta čas najuspešnejši pomurski podjetnik Stanko Polanič, dokazovali, da bi bila gospodarsko bolj upravičena povezava med Lendavo in Rēdicsem. Vendar je, so rekli takrat in zdaj, prevladala politična odločitev za novo progo, pobudniki za povezavo pa niso mirovali, lanskega decembra so ustanovili konzorcij za gradnjo proge, ki naj bi bila prva proga v Sloveniji, zgrajena z zasebnim kapitalom. Minister za promet Jakob Presečnik in Cveto Žalik v imenu konzorcija, sicer pa direktor uprave Nafta, sta podpisala pismo o nameri za gradnjo, kar pomeni, da država soglašala s pobudo podjetnikov in lendavske občine. Proga bo na slovenski strani

dolga 4,7 kilometra, na madžarski pa 2,3 kilometra, prekmurski del bo stal 5,5 milijona evrov, naložba pa se bo, napovedujejo, povrnila že v petih letih. Ob podpisu pisma o nameri niso mogli tudi mimo logičnega spoznanja, da je železnica med Lendavo in Rēdicsem prvi korak, drugega pa bo morala narediti Slovenija s povezavo na progo pri Beltincih. Ta del naj bi po sedanjih izračunih veljal 38,5 milijona evrov, poplačan pa naj bi bil v raztegljivih desetih do dvajsetih letih. Tu pa se križajo načrti za železnico s predvideno avtocestno povezavo med Lendavo in Tornyiszentmiklósem.

Železniška proga Lendava-Rēdics

vorni in potniški promet pa je stekel 10. junija 2001. Lani so po progi prepeljali

že med pripravami na gradnjo te proge so nekateri gospodarstveniki, med nji-

OD SLOVENIJE...

SLOVENIJA PODPRLA AMERIŠKO POLITIKO DO IRAKA

Slovenija se je "z nekaterimi pri-držki", kot je dejal zunanji mini-ster Dimitrij Rupel, pridružila de-klaraciji v podporo ameriški poli-tiki do Iraka, ki jo je pripravila Vil-niška skupina kandidatka za vstop v NATO. Skupina je deklaracijo ob-javila po ministrskem zasedanju VS ZN, na katerem je ameriški dr-žavni sekretar Colin Powell pred-stavil dokaze o iraških kršitvah resolucij ZN. Vilniški skupini se je za podporo že zahvalil ameriški predsednik George Bush, močno pa je razburila slovenske mirovni-ke in nasprotnike slovenskega vključevanja v NATO. V Kopru so potekali protesti proti vojni v Ira-ku in navzočnosti ameriške letalo-nosilke Harry S. Truman, proti Carigradu pa se je v ponedeljek odpravil slovenski del mednarodnega konvoja mirovnikov, ki v okviru akcije Živi ščit potujejo proti Bagdadu, kjer naj bi se pridružili ostalim pripadnikom konvoja.

SLOVENSKA DIPLOMACIJA O VSTOPANJU V EU IN NATO

Na Brdu pri Kranju je potekal 9. redni posvet slovenske diploma-cije, tradicionalno delovno sreča-nje slovenskih veleposlanikov, ge-neralnih konzulov in vodij diplo-matsko-konzularnih predstavni-štev z najvišjimi predstavniki slo-venske države, parlamenta, vlade, zunanjega ministristva, gospodar-stva ter drugih institucij, dejavnih na zunanje-političnem področju. Kot sta v nagovorih zbranim slo-venskim diplomatom izpostavila predsednik vlade Anton Rupel in zunanji minister Dimitrij Rupel, je Slovenija danes tik pred izpolnit-vo dveh najpomembnejših cil-jev slovenske zunanje politike - vključitvijo v EU in NATO. Ob tem sta opozorila na pomembnost us-peha referendumov o vstopu dr-žave v obe povezavi.

HUDA RUDARSKA NESREČA TERJALA DVE ŽIVLJENJI

Jama Preloge v velenjskem pre-mogovniku je bila ob izbruhu me-tana usodna za dva rudarja, osem pa se jih je poškodovalo. V trenu-tku nesreče oziroma ob nenad-nem "izrivu" metana in ogljikovega dioksida je bilo v južnem krilu omenjene jame skupno 26 ruda-rjev. Reševalna akcija je stekla takoj po nesreči, vendar je za dva rudarja že bilo prepozno.

Menje nas je bilau, dapa veseli smo bili

Letošnji slovenski ples je biu prvi ples v fašenskom cajti v Monoštri. Leko bi pitali, zakoj so se organizatori - delavci Zveze Slovencev na Madžarskem - tak paščili. V tau ji je silila lanjska izkušnja (tapa-szlatat). Lani je biu slovenski ples na konci fašenka, pred njim je že bilau par balov. Že

ansambel, ka so prej nej zavole špilali, pa največ samo takše moderne, ka je bola za mladino. Starejši pa prej radi plešejo kakšne valčke, pol-ke... Letos smo se te odlaučili za ansambel, steri je rejsan skurok cejlo nauč špilo pa tak, ka je vsakši leko najšo muziko za sebe.

Slovenski ples je odprla folklorna skupina z Gornjega Senika

na lanskem plesu je menje lidi bilau, kak smo k tauma prva včeni bili. Bilau je takšno le-to, gda je na slovenskom bali 350 lidi bilau, istina, ka je te velka stejska bila. Lani nas je bilau kaulek 250, za tau smo krivo držali, ka smo müdni bi-li pa so se lidgé naveličali

Enim se prej tau ne vidi, ka je za večerjo ruski bife (svěda-szlat) pa te vsakši mora več-čerjati, če šče ali nej. Baukše bi bilau prej, če bi navadna večerja bila pa te bi se vsakši sam leko odlaučo, če šče večerjati ali nej.

Ka nas najbolje mauti, je tau,

Veleposlanik R Slovenije v Budimpešti Andrej Gerenčer in njegva žena pa generalni konzul dr. Zlatko Muršec na bali

balov. Vej letos! - smo pravli. Zatok smo rezervirali najprvi datum, gda se že šika bal dr-žati, 25. januar. Dapa gda so se začnile odavati karte, smo že vidli, ka nej samo datum je hiba, ka se njim ne vidi. Ništrnim se je nej vido lanski

ka je vsakšo leto menje ta-kšni, steri pridejo z vasnic. Po istinsko povedano, slovenski ples naj bi se organizirau za lidi od Gorenjoga Senika do Verice, od Števanovec do Sa-kalauvec. Ništerni tak mislijo, ka bi dosta baukše bilau, če bi se karte pa tak odavale kak

gnauksvejta, v vsakšoj vesi, nej samo v Varaši na Sloven-skoj zvezi. Tau, ka bi se karte samo v Monoštri odavale, smo si ranč zatok zmisli, ka tak mamó tloris (alaprajz) dvorane pa si vsakši sam leko voodabaré pri sterom stauli bi rad sejdo. Gvüšno se ešje spominate, kakšna rabuka je večkrat bila za stolov volo, gda je tau ešje nej tak bilau organizirano. Bili so takšni, steri so več samo pri takšnom stoli mesto dobili, gde je že kakšna druga kompanija sej-dla pa se njim nej vidlo, ka morajo z njimi vtjüp sejdati, spoj če so tau kakšni tihinci bili. Bilau je tak tó, ka so padaške nej pri ednoj mizi mesto dobili...

Ranč tau smo steli vookrauziti s tejm, ka smo samo na enom me-sti odavali karte. (Dapa če bi se tak pokazalo, ka je tau najveksa ovira (akadály), ka bi Slovenci z va-saj prišli na bal, mo kleti iskali drugo rešitev.) Tau so bili razlogi (okok), stere smo čüli, stere so nam povedali. Gvüšno je ešče kaj dru-goga tó, zakoj je bilau v zadnji dvejt menje lidi na plesi kak prva. Če se vam ne vnauz, povejte te razloge delavcom na Zvezi, s tejm te pomagali, da drugo leto hibe (če so bile) ne naredimo.

Zdaj pa te rejsan o letošnjom plesu. Za dobro volo je skrho ansambel Veseli Revirčani, steri se je trno potrušo. Bal so odprli gorenjesenički folklo-risti, steri so zdaj najodprva notapokazali nauvi venček. Navčili so se prleške plese s pomočjav Viktorja Slavinca. Za tau priliko so ešje harmo-nikaša »prištórali« iz Sloveni-je, gospauda Janka Laha. Njima lejpa vala, ka sta nam skočila na pomauč.

Letos je tó biu pripravlen bo-gati srečolov. Pravi Varašanci bi najbolje radi bili, če bi do-bili domanji krü ali vrtenke, dapa nejso sreče meli. Tisti z vesi, steri majo doma dosti

košar pa grabel, so pa ranč tau dobili. Oni so si pa želeli, ka bi dobili kakšen vikend paket v Moravski Toplicaj, ka bi se malo namakali pa bi si počinauli. Dapa, ka si more-mo, takšna je sreča!

Za bogati srečolov so prispe-ovala tako podjetja iz Slove-nije kot Madžarske. To so iz Slovenije: Radgonske gorice in Kompas Mts iz Gornje Rad-gone, Mlekopromet iz Ljuto-mera, Ilirija, Elektromaterial in Terme iz Lendave, Zdravi-lišče Moravske Toplice, Mura, Ljubljanska banka, Pomur-ske mlekarne, Murski val, Mli-nopek, Založba Franc-Franc, Galex in ID Solidarnost iz Murske Sobote, Cvetličarna

Mojca, Sadjarstvo Smodiš, Zveza za tehnično kulturo Slovenije, Regionalni center Murska Sobota. Iz Madžarske: Državna slovenska samo-uprava, Alojz Hanžek, Slo-venska manjšinska samo-uprava Monošter-Slovenska ves, Porabje d. o. o., tovarna Opel.

Na slovenskom plesu smo le-ko pozdravili veleposlanika R Slovenije v Budimpešti An-dreja Gerenčerja pa njegvo ženo, generalnega konzula v Varaši dr. Zlatka Muršca, po-slanca v madžarskom parla-menti Zsolta Németha in nje-gvo ženo.

Kakoli nas je letos samo kauli 210 lidi bilau na bali, je zatok veselo bilau vse do pau šrta zazranka. Eni so cejlak tak pravli, ka nika nej baja, če nas je menje bilau, bar nej bilau stejske nej pri staulaj, nej na plesišči. **M. Sukič**

Na glas njegovoga goslina je dosta parov plesalo

... DO
MADŽARSKE

Največ carskih rezov
v Szombathelyu

Po podatkih Državne zdravstvene zavarovalnice se v nekaterih zahodnih županijah rodi dvakrat toliko otrok s carskim rezom, kot je državno povprečje. Še bolj pa izstopa Železna županija oz. porodniški oddelek v Szombathelyu, kjer rodi kar 28 odstotkov žensk s carskim rezom. Zdravstvena zavarovalnica je posumila tudi na to, da se v določenih porodnišnicah odločajo za ta poseg zaradi dvakrat višjega kritja, ki ga plača zavarovalnica. Po mnenju primarija oddelka v Železni županiji ni nobene univerzitetne klinike, zato vse nosečnice z rizično nosečnostjo rodijo na njihovem oddelku. Za dvig števila porodov s carskim rezom je po njegovem kriv tudi program umetne oploditve, kajti ob takih primerih se velikokrat rodijo dvojčki ali trojčki.

Programi, prireditve

- 14. februarja pripravljajo gornjeseniški upokojenci srečanje, na katerega so povabili tudi upokojence iz drugih vasi, ki so nekoč bili doma na Gornjem Seniku.

- 15. februarja bo gornjeseniška folklorna skupina sodelovala na mednarodnem folklorem festivalu v Vecsésu, kraju pri Budimpešti, kjer večinoma živijo Nemci.

- 15. februarja bodo priredili pustni ples Slovenci v Budimpešti in v Mosonmagyaróváru.

- 23. februarja bo na Gornjem Seniku v kulturnem domu tamkajšnji mešani pevski zbor predstavil svojo prvo zgoščenko. Predstavitelj, na kateri bo sodeloval tudi MePZ iz Rogaševcev, se bo začela ob 10.45 (po maši).

János Horváth prejema odlikovanje od predsednika županijske skupščine Pétra Marka

Ciganji (Slovenci pa Vaugri) tó leko v miri vtjúp živejo.

Dapa k tauma taši lidgé tó trbejo, kak János Horváth, steri so skurok dvajsti lejt sprvajali sakalovsko folkloro. Če rejsan so se nigdar nej včili v šaula igrati, njihini gosli je tak na čista igra, ka ga je bilau veselje poslušati, eške

nika nej vnauzalo. Če smo šli gorastaupit v Slovenijo (tistoga ipa smo koman čakali, ka smo vsikšo leto gnauk leko šli v Beltince na folklorni festival), oni so se ranč tak pogučavali slovenski kak sterikoli Slovenec izmed nas. Tau je tó nej maupčilo, če so kaj malo nauupč

ali vóobrnjeno povedali. Brž so se gornajšli, spoznali se z Beltinško bando, s tisto staro, gde je na cimbalu igra Miška Baranja. Jožek je emo težki bas, Janček pa gosli. Nej zaman, ka sta obadva Jančeka, brž sta se spadašivala.

Tau, kelko je njihini gosli pri muziki zaznamúvo, smo samo te vpamet vzeli, gda je več ne daju. »Lejta so odletasopejvali melodijo pa nej trbelo pet minut, so že igrali. Vsigdar so dobre vole bili, nasmejani, njim se nigdar

M. Sukič

Koranti v Somboteli na slovenskom plesu

Vija pa majo iz goseči perotov. „Koranti“ so že gnauk ojdli v Somboteli, 1993. leta. Pred par lejti pa so ojdli po Gorenjom Siniki pa na plesu v Monoštri.

Torto, štero vidite na kejpi, je naredla Margit Svetec Mészáros iz Tormásligeta. Ta torta je bila glavni dobitek na slovenskom plesu v Somboteli. Drugi dobitek - aparat za kújanje kafeja - smo dobili od slovenske samouprave v Andovcih. Tretjega - ednoga živoga zavca - je prineso Feri Gyeček. Dosta dobitkov smo dobili od Državne slovenske samouprave, od Zveze Slovencev, od Vlada Smodiša in Mojce Pelz, od Srečka Kalamara in od članov sombotelskoga društva. Meli smo domanji krú, vrtanek, kuglof, lejpe cejkare iz kukarčni lopinj in dosta vse drugo. Vsiškóma se lepau zavalimo! Na slovenskom plesu, štero sta organizirala slovenska samouprava in slovensko društvo v Somboteli, so tó gorstaupli „koranti“. Na plesu je igra *Vikend band* iz vesi Kupšinci pri Murski Soboti. -mkm-

Slejdnja dva, tri tjedna, če je človek odpro televizijo ali kašne cajtine, skurok nej bilau dneva, ka bi nej vido ali najšo kaj o ciganksoj manjšini na Vogrskom. Te novice so največkrat nej dobre bilé. Začnilo se je s tejm, ka so se na svojom djilejši elektorov nej mogli zglijati, sto naj notra pride v državno romsko samoupravo, grdau so se obnašali, se drli eden na drugoga, celau tak daleč, ka so eni odšli. Gda so se tej eni že trno veselili, ka so gvini, so je tej drugi gorzglasili, ka je prej štimanja nevelavno bilau. Njajmo tau, ka so eni bole črni, drugi bole rdeči, če politično gledamo, eni bole na levo vlečejo, drugi na pravo...

Gda sam vse tau gledala pa šteja mi je na pamet prišlo, ka leko, ka bi njine voditelej gnauk mogli v Sakalavce pripelati pa njim pokazati, ka nej samo Ciganji med seuv, dapa Ciganji pa nej

V soboto, 1. februara pred podnevom, so v Somboteli na Glavnom trgi lejtali pa rogatali, zvonili s kravdijimi zvonci „koranti“ iz Markovca pri Ptujju. S tem so steli zimau taodgnati iz varaša. Markovci pri Ptujju so ves na Ptujskem polju (po domanje Lükarija - pred prvo bojno so tó dosta luka pauvali). V vesi majo Etnografsko društvo „Korant“, štero od 1991 vsikšo leto organizira „Fašenk v Markovcih“. Cejla ves se gornaravna za fašenke. „Koranti“ so takši fašenki, šteri se gornaravnajo v kosmate birkeče bunde, na glavau si gorpotegnejo kosmati lafli. Samo za oči in lampe njajmo malo lúknjo. Na lafli si gorzakelijo dugi naus, pa dugi redeči gezik.

Irena Barber

Nepovrnjena lübezen

Karči je na železnici delo v Varaši. Soboto vnoči je mogo v službo titi. Tau je nej najbalkše bilau zatok, ka de v nedelo bal. S pojbmami so že zgučano meli, ka do šli.

V nedelo rano je v biciklinom domau gono. Rad bi si doma malo počino, depa nej, mogo je v štali ešče pomagati starišom. Tak si je po desetoj vöri lego, stariške so ga nej gonili, gda bi k meši trbelo titi, tak lepau je spau. Popodneva se je začno že pripravlati. Tistoga ipa so se bali že rano zadvečerka začnili. Gda je bila vöra štiri, je že s padašami pri šöntiši stau, smejali, veselili so se. Karčina so spoj radi meli, on je emo redno službo pa pejnaze tü, ka so drugi legenge nej tak meli. Pa je nevošeni tü nej bio. Liter vina je vsigdar plačo pojbmom pa tau je za eden večer moglo dojdü. Prišli so pa ciganjji iz Sakalauvec. Tistoga reda so po krčmā dosta igrali ciganjji iz Sakalauvec pa bila je edna banda iz Farkašovec tü. Ciganjji na žlakoma naprej vzemajo svoje škeri pa začnejo igrati. Med tejm so že dekle tü prišle, sejdle so posebe od pojbov.

Prauto šeste vöre je iz sausedne vesi edna spoj lejpa dekla staučila v krčmau s sausedno deklov pa z materami. Karči je ranč na dveraj emo oči pa go je zagledno. Sapa ma je stanila. Edno kusto, dugo kito je mejla ozajek, lepa kondrava, sejre vlase pa trno lejpo obleko nasebi. V svojij 24 lejtaj je takšo nej doživö. Sam je nej vedo, ka naj začne, samo je tau napamet vzeo, ka oči ne more doj vzeti z nje. On je zatok tü nej nazaj pojep bio, samo ka se je na tau veselico ranč tak opravo, kak vsakmau. Vedo je, ka de s tauv pa s tistov deklov splasavo. S sausednov zatok, ka se šika, z drugov zatok, ka lepau pleše. Gnauk je edno, gnauk

drugo sprvajo domau tü, da pa bole samo kak padaški nje. Zdjaj bi se pa najraj v glavau zmlato, zakoj je nej nase djau svoj lejpi sürkasti gvant s sivov srajcov. Istina, ka bi ma mati tau branila, depa če bi on tau vedo, ka zdaj, bi nase djau tisti gvant. Pa vejga baug ka vse ma je eške nej napameti ojdlo, med tejm je pa gledö, gledö deklo tak, ka ma je že cejlo tejlö začnilo leteti. Te so pa začnili ciganjji eden spoj lejpi valcer igrati. Spoj rad je pleso valcer, polko, depa zdaj so njegva noge bile kak dozjabite. Dekle so se čüdivale, ka je nej prvi plesec, kak ovak. Že dosta parov je plesalo, gda si je mauč vzeu pa se preblizavo k lejpoj dekli. Proso go je od matere plesat. Med tejm že pravo, ka je on Karči pa ešče etak pito: »Pa ti?« Dekla pa: »Ge sam pa Ana.« Začneta plesati, Karčina roke, cejlö tejlö pa leti kak žujca. Dlan ma je mokra gratala, cejlö tejlö se ma je segrejlö. Mislo je, ka zgori. Ona je nej samo lejpa bila, liki videti, ka je tak malo baukša. Lepau se ma je smejala, njeno gibanje na srteli je bilau kak nebes. »Geste takšo na svejti?« si je mislo. »Nej, nej, ge tau gvüšno samo senjam.« Gda je čüu njeni glas, ma je bio te glas na svejti najlepša muzika. Vsakmau se je strauso, gda ma je kaj povedla. Njena rauka, njeni kondravi vlake više vüje pa čela, njeni lejpi obraz, čedne, lejpe reči so ga vcejlak zmejšale. Čüto je, ka se je zalübo.

Na drugi den je v službo išo. Čistilke, ka so na panaufi delale, so samo tau vidle, ka je tak veselil pa tak dela, kak če bi včasini nej pri sebi bio. Vsakšomi na pomauč skauči, drgauč pa samo gleda predse pa je cejlak preobrnjeni. Depa takše starejše ženske ne more prejk lüčiti. Ona so vönajšle, ka se je

zgodilo z našim Karčinom. Zdjaj samo tau šuktivajo, sto je ta srečna, za sterov je etak nauri grato.

Karči pa Ana se redno srečüvleta, če kaj geste v vesi, k njim v sausadno ves se je pa eške nej poküso titi. V vsakšoj minuti je pa »privezani« bio. Nej samo düševno. Tejlö, srce ga je bolelo. Tak je odo, kak gda bi betežen ali pijan bio. Vnoči, vodne je edno čüto pa vido: Ano.

Že pau leta je, ka etak vküp ojdta, gda go je oprvin poküso küšniti. Tisti prvi, vraučü poljub ma je pamet vcejlak vkraj vzeo. Na telja, ka je tau tü nej napamet vzeo, ka se ona ne veseli srečanj pa eške te poljub je nikak mrzlo sprejela. Nej se vörazmo, ka ona po pravom čüti. Rada je gučala z njim, rada se je srečala z njim, rada je dopistila, če sta se med plesom kaj stiskavali njini telesi, liki ognja, ka je v njem goro, ona nej čütila. On je pa nej emo batrivnosti vse razčistiti, povedati kak čüti. Sam sebe je samo mantrau, lübezen je »coto« naprajla z njegovga srca.

Pa te nej daleč sta se znauvič srečala. Kak so tistoga ipa pari šegau meli, malo sta z bala tavö odišla, sta se malo stiskavala. Nemirno srce ga je presililo, da jji povej vse o njegvi bolečinaj, o tom sladkom trplenji. Skurok v skuzaj povedo: »Rad te mam, rad te mam iz cejlöga srca.« Ona je na tau nika nej povedala. Depa na njenom obrazi je nastanila nikša velka nemirnost.

Karči je eden den popodneva üšo v službo. Nedela je bila. Tisti, steri bi ga mogo meniti v desetöj vöri, je ke-snau prišo, tak po edenajstoj vöri. Skočö je na biciklin pa hajde, domau. Prejk Anine vesi je gono. Zdhavo si je, gda je mimo Anine hiše gono. Gda je prišo nasredi vesi, je čüu, ka v krčmej fejst

igrajo. Žeden je bio, vraučü ma je bilau, mislo je, eden špricer spige. Stauipi nut v krčmau, si prosil piti pa gleda pare, steri se veselijo. Med plesalci vidi Ano, ka z ednim gospočkim pojbmom pleše. Z obedvömi rokami go drži za podjas, čeli vküp tiščita, obraza sta srečna. Ona je lepša, kak je gdakoli

bila. Njena mati pa sausedica si fejst zgučavate. Videti, ka so zadovolne.

Karči je vido, ka je njegvo mesto pri Ani že davnik zasedenö. Ne vej, kak je prišo domau. Od tistoga mau je že minaulo dosti lejt, dapa eške gnes so nej ozdravile njegve rane.

I. Barber

Feri Lainšček

SVILA

samo ge te odin čakata v ravnico kraj vodej samo ge tan dugo gledan kak ta voda ta tečej

štera pot je bijla krijva šteri zakon te je zeu koga čaka tvoja svila što je takšo srečo meu

samo ge tan kamen vržen šteri se mi potopij samo ge šče itak vüpan ka ta prijdeš tüdi tij

tüdi če si že zgibijla se spomijne na menej znaj ka sigdar mo te čakotan ge mejsec dol idej

znan ka si zdaj čisto druga daleč tan si najšla mer tüdi če zdaj zvezjde glejdaš te ne gene tej večer

ššaš de skrijvo se potij proud de daleč od brigana rauža de pa gnala kak bi zrasla vö s srca

Vabimo Vas na obisk

POTUJOČE KNJIŽNICE

Pokrajinske in študijske knjižnice

Murska Sobota.

Brezplačno Vam nudimo izposojno

knjig, zvočnih in videokaset.

Gradivo si lahko izposodite za tri tedne.

Vaš kraj bomo obiskali

v sredo, 26. februarja.

Čakamo vas:

- na Gornjem Seniku od 9. do 10. ure,
- v Števanovcih od 10.30 do 11.15. ure,
- v Monoštru
- pri osnovni šoli I. Széchenyi od 11.30 do 12.00
- pri osnovni šoli J. Arany od 12.15 do 12.45
- pri hotelu Lipa od 13. do 14. ure

Pripovejsti iz Črnoga lauga

OTROŠKI

Tou, ka zdaj ta prešete, je slejdnja pripovejst iz Črnoga lauga. Zakoj, se leko pitate? Povem vam, zakoj. Zatok, ka so se čalejrgje pa čaralice iz Črnoga lauga tak zgučali. Zgučali pa so se tak, ka niške več ne smej pisati pa gučati od toga, ka vse se godi v tom čalejrskom Črnom laugi.

- Čalejri Miki, zdaj pa tak, - se je začela z meuv koriti čalejrska kralica Zarivana, - dosta pa preveč si v te novine Porabje od nas spiso. Dobro vejš, ka se od čalarije ne smej kouli gučati pa od njej pisati. Ti si pa tou naskerivoma delo in zato te mujs mora zaoditi eden velki štraf.

Vsi čalejrgje pa čaralice so začale na veliko kričati, ka me fejs trbej poštrafati, ka nikši red dun mora biti v Črnom laugi in eške vse fele božnije so gučali od mene. Zato sam se mogo za sebe postaviti.

- Vjest se pa dun vedli, ka v Porabje pišem od vsega, ka se godi pa ka se je zgodilo v tom našom laugi.

- Kak bi vedli? - se je začo z meuv koriti eške čalejrski kralj Vodislav. - Mi novin ne štemo, zato ka od vsega na tom svejti vejmo.

Na, te pa tak, sam si brodo tade. Niške od čalejrov ne šte novin, kak so pa te dun na tou gorprišli, ka sam pivo v Porabje.

- Kak bi nej gor prišli? Vej so pa zavolo tebe pa te tvoji pripovejsti začali es v Črni laug odti turisti od bluzi pa od daleč. Takšo reklamo si naredo za te naš laug, ka je več nej bilou nikšoga mira. Vej pa vsi vejmo, kakši so turisti, gda se siplejo vō iz autobusov kak kakši roj. Vsikši je emo v rokaj novine Porabje, vsikši je ta šteu nikšo pripovejst in isko, gde stoj od nas spi pa gde je té naš stari črni pen, - se je čobala čaralica Čobasta.

Tou je čaralica Čobasta mela istino. Turisti so zadnje dneve, tedne pa mejsce tak larmali pa lejatali kouli nas, ka smo ranč vej nej mogli spati in smo bili tak sneni, ka smo vnoči ranč nej mogli kouli ojditi zvrčavat.

- Zato te zdaj naj zaodi

MLAŠEČI

žmetni štraf, - se je zglaso eške čalejrski birouf Gemanpravico. - Štraf pa je takši: Od punoga mejsca dale več ne boš vedo pisati, ranč tak, kak če bi nigdar nej vedo nej pisati pa nej šteti. Tak naj bou in tak bou! - je vdaro po starom črnem peni, ka se je vse oblikalo.

Po tistom so vse čaralice pa vsi čalejri začali s čalarijo, po sterod se se tak zgodilo, kak je zapovedo Gemanpravico.

Zdaj te čakam na puni mejsce, gda se tou zgodi. Dapa telko sam eške li naredo prouti našoj čalejrskej šegi, ka sam tou slejdnjo pripovejst dole spiso. Po tom te vedli, ka sam eške živi, dapa pomalek več nemo vedo nej šteti pa nej pisati. Trno velki štraf! Eške tou vam dun vōovadim. Če te gdasvejta vidli, ka se kakši pojbiček ali pa dekličina trno lagvo vči v šouli šteti pa pisati to, te po tistom vedli, ka je tou moja čalarija. Trno čemerasta čalarija. Tou pa zato, ka če ge vse tou ne vejmo, naj drugi to ne vejo. Pisati pa šteti, če me razmejte. Na, te pa zbugom pa dun ne odte po Črnom laugi, ka vas leko kaj zaodi.

čalejri Miki

Pismo iz Sobote

ZABADANJE

Že smo v tistom cajti, ka se brūsijo noučici, že smo v tisti dnevaj, v steri se rejžejo slejdnji falati šunke, špeka pa domanji klobas. Ja, smo že v tistom cajti, gda so na vrsti zabadanja. Lejpi dnevi so tou, gelte, gda z dneva v den odimo gledat, kelko eške pučjek mora gorvzeti, ka de šou pod nož. Za nas so tej dnevi zabadanja gvušno lejpi, dapa za vse tiste pučjčke so nej tak lejpi. Kak bi pa naj bili lejpi, če pa tej dnevi znamenjuvajo konec njihovoga žitka. Dapa, tak tou je in tak tou ostane. Ostanejo pa vse tiste dele to, steromi pravimo meštirija zabadanja. Vse vküper se zača že s tem, kak se tou delo zaprav zove. Edni njemi pravijo zabadanje, drugi mesarija, tretji pa koline.

- Mi mo zran zabadali, - de povedo prvi.

- Mi smo mesarili že prejšnji teden, - de nazaj povedo drugi.

- Mi mo pa meli koline kuman po novom leti, tak ka

mo klali bole kesnou od drugih, - na vse vküper povej tretji.

Dapa pravi guči od meštirije zabadanja se začajo po tistom, gda pučjek že dūšo pisti. Vsikši mesar, vsikši vert, vsikša držina pa vsikširam ma svojo šego pri zabadanji in vseposedi se klobase, šunka in drugo mesou ovak okadi.

- Dobra je ta vaša šunka, dapa moram prajti, ka jo mi delamo mali ovak in je zato malo boukša, - de vedo stoj povedati.

- Leko, ka je rejsan tak. Moram pa prajti, ka mi je vaš soused povedo, ka njemi je bilou eto trno lagvo od vaši suji reber, - de vedo stoj povedati nazaj.

- Ka pa un vej od dobroga mesa?! Vej pa tou vsikši vej, ka pri nji nadejulejo najbole lagve krvavice, čistak brezi žmaja, - se leko zgodi, ka si stoj brodi na glas.

Kakkoli de že šou guč od meštirije zabadanja, tisti den zabadanja eške vsigdar

ostane svetek za držino pa za izinoga psa in mačkoto. Takšen svetek dé pomalik kcu pri nas doma to. Za kakši mejsce ali kakšiden menje mo šli na ves kdalejšnjomi strici. Tam do domanji možakari skrb meli, ka pučjek ne vujde spod nouža. Velke falate mo po tistom pelali domou in te de mejla moja tašča Regina, trno čedna ženska, svoj svetek. Nej en den, liki dva tedna vküper. Zaprav so se njeni svetki že začali, vej pa vsikši drugi den jo trbej pelati ta v tisto ves, ka odi gledat, kak naš pučjek gor gemle svoje tučne kile. Tak se mi že vse vküper vidi, kak če bi bila zalüblena v tou stopetdeset kil žmetno živau. Že naprej pa vejim, ka de se godilo, gda mo doma mesou rezali, delali klobase in pripravljali mesou za okaditi.

- Tak dobro se mesou v redlini spečé samo pri nas, - de prajla. - Gda tou pogejmo, se nouvoga dela primemo, doj zrejžemo pa semelemo mesou za klobase. Že prešnje leto smo meli najboukše klobase, dapa tou leto do eške boukše, - de prajla tak na glas, ka de se čulo do zadnjoga sousega.

Ge mo samo tiuma rezo mesou ali pa špek za ocverke in si brodo po svoje. Če pa de li preveč na glas dala vedeti vsem kouli nas, kak je pri nas delamo pa ka vse mo meli, mo jo mogo spomniti, naj si zbrodi, kak je bilou tri lejta nazaj.

- Na, na, na, - de začala najbolje po tiuma. - Takše se leko vsikšomi zgodi, ka pozabi mesou soliti. Če tou pozabimo, so bile klobase ovak čistak vredi, - de se tak zmješala, ka de pa mougouč tou leto vse vküper dvakrat osolila.

Miki

KAUT

Pripravljamo se na porabsko borovo gostüvanje

„V Porabju so dobri ljudje....“

Vala Baugi, ka so v Porabji rejsan dobri lidje. Zatok smo pa vüпали na Slovenski zvezi, ka se nam priška vküpnepalati tašno borovo gostüvanje, stero nede samo za eno ves, liki za cejlo Porabje, baugše povedano za porabske Slovence na Vogrskom. Sveta istina, ka smo si s tejm v velki pen vsekli tapačo. Tau bi sami nikdar nej mogli vküpsprajti. Zatok smo se pa obrnauili v vsakšom kraji na tašne lidi, steri delajo na tejm, ka v svojom domanjom kraji goraziščejo, nagončavajo lidi, naj se notazravnajo za dolaučne maskare ali ka si sami vözmislilijo ali ovak pomagajo. Oni ne zgibijo volo za tau delo te tü nej, če je nazaj opauti stoj. Staupijo tadale. Tak se tau dela! Oni so: Tomaž Skaper (Gorenji Senik), Marija Kühar Grebenar (Dolenji Senik), Laci Nemeš (Sakalovci), Ilda Pustai (Slovenska ves), Gabor Dončec (Monošter), Babi Fodor (Števanovci), Berta Dončec (Otkovci), Karel Holec (Andovci-Verice). Zvöjn nji nam pomaga Marija Kozar Mučić v Sombotelu, Laci Brašič v Mosonmagyaróvári, Diana Črnko pa Valika Farič Gašpar v Čepinci pa Marta Sever v Šalamenci. S toga se tü vidi, ka zvöjn Porabja je ške tü dosta dobri lidi.

Znano je, ka mo porabsko borovo gostüvanje držali v Monoštri-Slovenski vesi. Zakoj tój? Center Porabja je Monošter, k steroma se vcuj drži Slovenska ves. Zatok de se vlejko baur od kapejle v Slovenski vesi prejk po Varaši vcejlak do Slovenskoga dauma. Po zadnjom ljudskom štetji se je v Monoštri-Slovenski vesi za Slovence priznalo, dalo spisati 503 lidi. Kašakoli prireditev je v Slovenskoj vesi ali v Slovenskom daumi v Varaši, na nji furt leko računamo. V Društvi porabski penzionistov ji je iz Varaša 35, iz Slovenske vesi pa 23, nji je največ.

Tetica Cili Lazar z Dolenjoga Senika pa etak brodiyo: „Gda sam ge čüla, ka tau baude tak, sam ge včasik pravla, tau so dobro napravli pa je tau lejpo delo, če vküper spravimo porabske Slovence. Tau ne more, ka v enoj vesi, tisto je malo. Tau je preveč fajm, komakoli je tau na misli prišlo, tau se meni preveč vidi. Ne moremo vse poslušati, ništernomi se etak vidi, ništernomi tak, tau je tak v enojdružini, vesi pa rosagi tü, ka vsakšoma ne moraš nagoditi. Dapa tau so dobro napravili, štokoli so napravili, Baug njim plati pa naj majo lejpo zdravdje pa dosta mauči, ka do tau skaus pelali.“

Moram prajti, ka nam je trno dosta lüstva na pomauč. Ništerni se nota zravnajo, drüdjji papirnate rauze delajo več dnevov vküper v Slovenskom daumi, drüdji do foringaši ali dajo kaule, do stražali baur, vöripelajo baur iz gaušca v ves... ptt. Baug plati njim!

Tau vam tü damo na znanje, ka se na fašensko nedelo samo z veliko zamüdov da priditi z avtoni iz Slovenske vesi do Varaša. Glavna poštija od vesi do varaške gimnazije de v tistom časi, gda de se baur vlejko, na polonja zaprejta

Borovo gostüvanje se že začne s tejm, ka ta zvača s fudašom kaulek odla v tri najvejši vasnica; lüstvo zvata gostüvanje. 22. februara, v soboto, predpodnevom, do odli na Gorenjom Seniki, popodneva v Števanovci, 1. marciüša, v soboto, do pa odli v Slovenskoj vesi.

Dragi Slovenci na Vogrskom! Mi Vas pa že zdaj lepau zovemo, pridite pa nas poglednite!

Klara Fodor

Pridite vsi!

Od podplata vekši, od kolena menši!

na

PORABSKO BOROVO GOSTÜVANJE,

stero organizira Slovenska zveza

2. marciüša,

na fašensko nedelo v Varaša.

Program:

8.30

Najdemo se pri kapejli v Slovenski vesi
(Poderé se baur za špot, se vösprosita ženin pa sneja.)

10.00

Baur se začne vlejčti prauti Varaši
(Med pautjov se povorka stavi pri bauti Hétház)

12.30

Zdavanje v Varaši pred restavracijo Tromejnik

14.00

Baur se potegne do Slovenskoga dauma

15.00

Licitacija baura, gostüvanje, snejin ples, žganje vreka bora.

Gostüvanje bau v velkom šatori pri Slovenskom daumi.

Igro de ansambel Trio Prekmurci.

NIKA ZA SMEJ...

Sto je kriv?

Laci pa Martin se srečata pa se Laci etak tauži: »Vejš, Martin, strašno življenje mam. Na ženske ne smejm rač pogledniti, piti pa kaditi mi je tü prepovedano.«

Martin pa: »Tak si fejst bežen?«

Laci pa: »Vraga sam betežen! Oženo sam se.«

Pri fotografi

Etog nauk je Lujzek v Varašu k fotografi pa si je nauraučo šest kejpov. Včasim pita fotografa tau tü, kelko de ga tau koštalo. Gnesden je vse drago, etak so pa podjetniki tü foliški. Fotograf etak pravi Lujzeki: »Gospaud, včasim vam povejm, kelko de vas tau koštalo, samo prvin vas doj vzemam. Bojte tak dobri, malo se mi nasmejte!«

I.B.

Se dá na znanje vsakšoma!

Na gorenjeseničkoj šauli organizirajo računalniški tečaj (számítógépes tanfolyam) za odrasle.

Zglasite se leko do 19. februara na šauli. Tečaj de držo 20 vör, košto de 1000 forintov.

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADZARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek
Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukić

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1,
p.p. 77,
tel.: 94/380-767
e-mail:
porabje@mail.datanet.hu
ISSN 1218-7062.

Task:
SOLIDARNOST D.D.
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madzarskem.